

ΘΕΑΤΡΟ

Θ. Συναδινού: «Δαυίδ και Γολιάθ». Θίασος Κοτοπούλη.

Τό βασικό μειονέκτημα της καινούργιας κωμωδίας του κ. Θ. Συναδινού «Δαυίδ και Γολιάθ», που ανέβασε ο θίασος Κοτοπούλη στο θέατρο «Ρέξ», δεν είναι, καθώς γράφτηκε, τ' ότι δεν έχει ζωντανούς χαρακτήρες. Ζωντανούς χαρακτήρες έχουνε μονάχα τ' αληθινά έργα και τέτοιο δεν είναι, βέβαια, τὸ ἔργο του κ. Συναδινού. Τό βασικό μειονέκτημά του είναι πὸς δεν έχει, σάν ἔλαφρη καὶ ἀνευ αξιώσεων κωμωδία, μιάν ἔξυπνη τοιλάγματο κ' ἔντεχνη πλοκή κι' οὔτε παρουσιάζει στο θέατη ἀπρόοπτα κ' ἐκπλήξεις. Ἀπὸ τὰ μέσα κι' ὅλας τῆς πρώτης πράξης ὁ συγγραφέας μᾶς φανερώνει τὶς προθέσεις του. Τό κοινὸν δὲν ὑποτιέεται ἀπλά, μὰ εἶναι βέβαιο γιὰ τὸ τέλος, Ὁ αὐθαίρετος κι' ἀκαταίτητος ἥρωας τῆς κωμωδίας, ὁ ἀπλοϊκὸς καὶ ποιηρὸς συνάμα, ὁ ἄλιθιος κ' ἔξυπνος μαζί, ὁ ἀνθρώπος πὸν χάρισε τὴν πρώτη γυναίκα του ἐξ αἰτίας τῆς πεθερᾶς του κ' ἔκανε ὄρκο καὶ σταυρὸ, ἢ δεύτερη πὸν θά παιτρευότανε νὰ μὴν ἔχει οὔτε μάνα οὔτε πατέρα, δὲν κρύβει κανένα μυστικὸ γιὰ τὸ θέατη. Εἶναι σάν ἕνα χιλιόεπιτωμένο καὶ πασίγνωστο αἶνιγμα πὸν ὅλοι ξέρουνε τὴ λύση του. Ὅλοι ξέρουνε πὸς ὁ πεθερομάχος ἥρωας, παίρνοντας γιὰ γυναίκα του τέττα κοπέλλα, θά

βρεθεῖ ξαφνικὰ μὲ... τέσσερις πεθερᾶς κ' ἕναν πεθερὸ πὸν θάβει παιδί του σὴν χρόνια. Ὅλες οἱ σκηνές πὸν ἀκολουθοῦνε ἀπ' τὴ στιγμή τῆς ἀποκάλυψης τῶν προθέσεων τοῦ συγγραφέα ἴσως τὴν τρίτη πράξη, εἶναι ἀπλά παραγμύσματα. Σάν προσέτες καὶ σάν παρεμύθλητες. Χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον. Λίγο προτοῦ κλείσει ἡ αὐλαία, ὁ συγγραφέας σὰ νὰ κιάθει πὸς ὄσα ἀπίθανα κι' ἀσυμβίβαστα πράγματα παρουσιάζει στο ἔργο του χρειάζονται κάποια ἐξήγηση, ἀφήνειδύζει τὸ κοινὸν μὲ μιὰ παρακινδυνευμένη κ' ὑπερφροῦδική ἀποκάλυψη: πὸς οἱ γυναῖκες, ἀπὸ μωρὰ ἀκόμα, παιτρευόντας τὶς κόκλες τους, προετοιμάζονται γιὰ τὸ ρόλο τῆς πεθερᾶς!

Οἱ παλιότερες κωμωδίες τοῦ κ. Συναδινού, ὄσο φτωχὲς κι' ἄν εἶτανε στο κεφάλαιο τῆς φαντασίας καὶ τῆς ἐπινοητικότητας, παρουσιάζανε πάντα κάποιαν ἐπικαιρότητα. Πολλὲς φορές καὶ μιάν ἀξιοπρόσεχτη σατιρική διάθεση. Δυστυχῶς ἢ καινούργια του, ὁ «Δαυίδ καὶ Γολιάθ», δὲν ἔχει οὔτε αὐτὸ τὸ ελαφρυντικό. Σὲ μιάν ἐποχὴ ἐβρίθουσε ἀπὸ στόχους κοινωνικῆς κριτικῆς, ὁ κ. Συναδινὸς εἶχε τὴν ἀτυχή ἐμπνευση νὰ βάλει μὲ τὸ ἔργο του στο σημάδι τὸν κατατρυπημένο στόχο τῆς πεθερᾶς. Ἐπιστροφή στο Λάσκαρα καὶ στο Δελιχατερίνη. Ἐπιστροφή στο ἀμφίβολο χιούμορ καὶ στο φτηνὸ πνεῦμα. Κάνω τὴ διαπίστωση ταύτη μὲ ἀληθινὴ λύπη ὄχι μονάχα γιὰ τοῦ «Καραγκιόζη», μὰ γι' αὐτῆς ἀκόμα τῆς εἰκοσμικῆς κινήσης τοῦ συγγραφέα. Φυσικά, οὔτε οἱ προσωπικὲς ἐπιφυλάξεις μου, οὔτε τῆς κριτικῆς ἢ γενικῆς κατακραυγῆ συμβιβάζονται μὲ τὰ χειροκροτήματα τοῦ κοινού καὶ μὲ τὴν ἐνδοχόμενη ἐπιτυχία τῆς νέας κωμωδίας τοῦ κ. Συναδινού. Μερικὸι μὲ τὸ δικίον τους ἀναρωτιοῦνται ἄν ὁ κόσμος πὸν βιασκόδαζει μὲ τὸ «Δαυίδ καὶ Γολιάθ» κατέφθασε στὴν Ὀμόνοια μὲ τὸ θερῖο ἢ μὲ τὰ μόνιμα τῆς μακαρίας ἐποχῆς ὅπου βένανε τὰ σκυλιὰ μὲ τὰ λουκάνικα καὶ ἡ χάσιχη φραντζόλα τῆς ὀκᾶς ἐπιτάμο ἐλίκοντα λεπτά. Ἄν ὄμως σκεφτοῦνε περισσότερο, θά βροῦν τὴν ἐξήγηση τοῦ μυστηρίου. Τὴν ἔβωσα σὲ παλιότερα χρόνια. Τὰ ἔργα τοῦ κ. Συναδινού κολακεῦουν τὸ κοινὸν. Κάνοντας ἐκόλη καὶ φτηνὴ φιλοσοφία, ὁ συγγραφέας δημιουργεῖ στο θέατη τὴν ψευδαἰσθησὴ πὸς εἶναι μαθὲς κι' αὐτὸς σὲ θέση νὰ κατανοήσει τὰ ζητήματα. Ἄντ' ἴν' ἀνεβάζει τὸ κοινὸν σ' ἕνα ψηλότερο ἐπίπεδο, κατεβαίνει αὐτὸς στο δικὸ του, στο ἐπίπεδο τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ κοινού. Ὅμως τὸ ἴδιό αὐτὸ κοινὸν κλείνει μέσα του ἕναν κόσμο ἀπὸ σοβαρότερες ἀνησυχίες, ἀπὸ διαφορετικὰ ἐνδιαφέροντα κι' ἀπὸ ἄλυτες ἀπορίες. Κι' ὁ γνήσιος συγγραφέας αὐτὸν τὸν κόσμο πρέπει νὰχεῖ ὑπόψη του ὅταν ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ κοινόν.

Ἐπάρχει ὡστόσο στὴν περίπτωσι τῆς καινούργιας κωμωδίας τοῦ κ. Συναδινού καὶ μιὰ ἄλλη, θάλεγα εἰδική, ἐξήγηση. Πρόκειται γιὰ τὸν κ. Λογοθετίδη πὸν ἐρμήνευσε τὸν ἥρωά της. Ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἠθοποιὸς μὲ τὸ σπάμιο ταμπεραμέντο καὶ τὴ βέρδα του τὰ καταφέρνει πολὺ συχνὰ νὰ ἐπιβάλλει στο κοινόν τὴν προσωπικὴ γοητεία του. Κάποτε, ἢ ἀξία τῆς προσωπικῆς καταβολῆς τοῦ κ. Λογοθετίδη εἶναι τόσο ὑπερτροφικὰ διογκωμένη σχετικὰ μὲ τὴν ἀξία τοῦ ρόλου πὸν ὑποδύεται, ὥστε ν' ἀναρωτιέται κανεὶς ἄν τὸ γέρας ἀνήκει στο συγγραφέα ἢ στον ἠθοποιό. Νομίζω λοιπὸν πὸς στὴν περίπτωσι τοῦ «Δαυίδ καὶ Γολιάθ» συμβαίνει ἀσφαλῶς τὸ δεύτερο.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ